

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

- רצונות וכיסופין
- ההשתחררות מהכבוד
- מסירות נפש עד היקף?
- חדוש אלול: איך חיים עם זה?
- הכנסת אורחים
- התורה הזמנית:
- נע או נד
- אלול מתוך דברי רבינו
- הראש השנה שלי
- אל תחפש את העבודות
- הנפש יקרה מאד וגרין לכבדה
- אומן ראש השנה מה יהיה?
- תפילת הדרך חלק ד'
- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

הצגה לא לוקחים ברצינות

הרבה חשיבות מייחסים אנשים ל'מה יאמרו הבריות', איך יגיבו, ומה חושבים עלי. ואולי כל זה רק הצגה!?

מידה אסור בשום אופן להתייחס להצגה הזו ברצינות מוגזמת. למשל, לראות בכבוד סם חיים. אם יכבדוני - יש לי זכות קיום. אם לאו, אבוי לי.

אוי, הכבוד

שופרו של אלול כבר תקע והריע, ועם ישראל מתגייס

צעד ראשון בדרך לתשובה - להשתחרר ולו מעט מהתלות המעוותת בכבוד העצמי. זה יקל על עבודת התשובה.

לעבודת התשובה. במרכזם של הימים הנוראים ניצבים יחד עבודת התשובה, וכיוון מלכות השם בעולם. זה הזמן המסוגל ביותר להיטהרות, תשובה, ובעיקר התמסרות חדשה ומלאה למלכות השם. אין לך יהודי שאינו מעוניין לעשות תשובה, אולם נקודה אחת עלולה להפריע נורא. והיא ממלאת לצערנו תפקיד חשוב ומוערך מאוד בחיינו, הכבוד.

כל עוד במרכז ההתעניינות מצוי הכבוד העצמי, קשה אף בלתי אפשרי להציג רגל על מפתן התשובה. הכבוד משחד. מי שמרכז חייו כבוד עצמו, אינו מסוגל באותה עת להתרכז בכבוד השם. יתרה מכך, השוחד הזה מעוור את העיניים מלהכיר בטעויות, לזהות את הטעון תיקון ולנסות לשפר. אדם קרוב אצל עצמו, ומשועבד לכבודו, איך תבקש ממנו להשליט על עצמו משטר ומערכת שיפוט הנוגדת להעדפותיו האישיות. וזה פועל גם בכיוון הנגדי. התלות בהערכת הסביבה גורמת סבל רב. אדם שכזה לעולם לא יהיה מסוגל לעמוד מול כישלונות, לספוג דחיות והרחקות, יישבר במהרה ויתקשה להתאושש. כבוד, עלול להיות צרה צרורה.

ולכן, צעד ראשון בדרך לתשובה - להשתחרר ולו מעט מהתלות המעוותת בכבוד העצמי. זה יקל על עבודת התשובה, יפשט את התמודדויות המציאות, ויפתח בפנינו שער חדש של הכרה בנוכחות השם. ההזדמנות הזו נוצרת באלול. אם בימים של שגרה, שקוע האדם במחוז חייו בגינונים אוויליים של כבוד מדומה, משועבד להיירכיה של מעמדות, ערך עצמי וניסיונות נואשים למצוא חן וחסד בעיני הבריות. כעת, בערבו של ראש השנה, עת מפציעה בעולם התגלות מלכות השם, ניתנת לנו ההזדמנות להתפטר מכל זה.

וכה סיפר רבינו ז"ל בדרך משל: שר משרי המלוכה מינה פקיד זוטר מפקידיו, לתפקיד ממשלתי בעיר רחוקה במחוז נידח. הגיע הפקיד אל העיר והרשים את התושבים הנבערים בתלבושתו המהודרת ובחזותו המרשימה. הם שמעולם לא ראו שר או מלך, הסכימו מיד כי זהו המלך בכבודו ובעצמו. חלקו לו כבוד וגדולה והתרפסו לפניו כל אימת שנוקקו לדבר מה. והפקיד למד עד מהרה את תפקידו בהצגה. שיתף פעולה ואף הוסיף כהנה וכהנה שררה ומלכות.

לימים הזדמן לאותו מחוז נידח, השר בכבודו ובפמלייתו. נכנס אל לשכת הפקיד כדי לברר ולבחון את עסקי המדינה. זימן לפניו את אחד השוטרים ושאל אותו על עיסוקו ותפקידו. השוטר הנבער, את השר לא הכיר, רק את הפקיד המתחזה לשר. ובכן, השתטח השוטר לרגלי הפקיד, ופנה אליו בכל גינוני יקר וגדולה, ומן השר התעלם. אותה שעה התהפכו פני הפקיד כשולי קדירה. הלא יודעים הם שניהם - השר האמתי והוא, את מקומו. פקיד זוטר הוא, ולא שר נכבד. ואין לך בזיון גדול מזה. (לקוטי מוהר"ן סי' קצד)

מלך הכבוד

אין זה סוד, הכוח המשפיע ביותר בעולם הוא, כבוד. אדם מוערך לפי חזותו החיצונית. וכך גם הפציע ונכסים שונים. הכבוד וההערכה ממלאים כמובן תפקיד חשוב. באמצעותם ניתן להשליט בעולם סדר. אנשי שלטון הנדרשים לאכוף את החוק, נושאים בהכרח חזות מכובדת. "אילמלא מוראה של מלכות איש את רעהו חיים בלעו", המרכיב הזה חיוני.

מלכותא דארעא, מלמדים אותנו הז"ל, כעין מלכותא דרקיעא. היראה הזו שרוחשים בעולם כלפי אנשי מעמד ושררה, נגזרת כביכול מהיראה העליונה של מלכותא דרקיעא. ואם בענייני חולין כך, בדברים שבקדושה על אחת כמה וכמה. התורה מחייבת אותנו להוקיר חכמים, לכבד את התורה ואת נושאי דגלה. ההערכה לחכם או לרב חיונית גם ליכולת הלימוד והקבלה ממנו. אינך יכול לקבל וללמוד ממי שאינך מעריך באמת את דבריו ואותו גופו.

אולם, חרף התפקיד הגדול שהוא ממלא, הכבוד המקובל כאן בעולם, בעצם אינו אלא הצגה אחת גדולה. מדוע? משום שאין בכל תבל אף דמות מכובדת מלבדו יתברך, מלך הכבוד. אך ורק לו ולשמו הגדול יאתה הגדולה, התפארה והשררה. כל השאר זו כביכול הצגה. חלילה, אין לזלזל בשחקנים נושאי התפקידים. ככלות הכל רצון השם שכך יתנהלו הדברים. אך באותה

עלי מרפא

מכתב אישי מרבי נתן

אתה יכול לפעול כל מה שתרצה - עיי רצונות וכיסופין

יום ד' שמות תקצ"ב

וגם על ידי רצון וכיסופין אמתים תוכל לזכות להיות פה פמה פעמים, וגם להיות איה פעמים באומאן, פי הכל יוכלו למעל על ידי רצונות וכיסופין, ולהרגיל את עצמך לדבר הפסופין והרצונות בפיו.

קומו נא, עממו נא, עוררו נא ללבכם הטוב היטב היטב להרגיל עצמכם לילך בדרך הזה. לכתב ולהשתוקק הרבה להשם יתברך בכל עת ולדבר הפסופין בפיו. ישעל ידי זה נארגין עולמות וחדושים נפלאים, על ידי צרפתי אותיות בר"א שיערים, המצטרפין ונדהגין בצרפתי חדשים נפלאים על ידי דבורי הכסופין לה ולתורתו ולדרכיו הקדושים.

ועל ידי זה נתעוררתי עתה הרבה הרבה מדי דברי עם אהד מבני הנעורים שלנו, כמה וכמה מעלות טובות להזכה לילך בדרך רבינו, לפרט בענין הרצונות והכסופין להשם יתברך ולתורתו בכללית ובפרטיות ולדברים פשה, הן בדרך כלל שרצונו להיות יהודי באמת. הן בפרטיות מה שחשך לו בפרט באותו העת וכי וכו'.

אשרי אשרי שראונו בזה, לית כל מחא סביל דא מה שנגעוהו ונארגן מזה בעולמות העליונים, ונפלאות השעשועים העולמים לפניו יתברך על ידי זה.

חקו ונאמצו בכל יום למען הנהיגה זאת בכל עת למען יטיב לכם לעד.

דברי אביו המצפה לישועה:

נתן מברסלב:

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	ליקוטי מוהר"ן תניינא	ליקוטי הלכות ח"ג	משנה ברורה ח"א	דף הומי כתובות	ימי מוהר"ת
שבת	ז	יג.	קצ	קה.	נט	יח
א	ח	יד.	קעא	קה:	ס	יט
ב	ט	יד.	קעב	קו.	סא	כ
ג	י	טו.	קעג	קו:	סב	כא
ד	יא	טז.	קעד	קו.	סג	כב
ה	יב	טז.	קעה	קו:	סד	כג
ו	יג	טז:	קעו	קה.	סה	כד

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן ס"ה

כשרבינו מאכיל אותנו...

ישנם דברים שאדם צריך לתקן, אך אינו מודע להם, עד שבכח רבינו ובלימוד תורתו הקדושה - הוא 'מגלה' שיש לו בכלל בעיה. אחד הדברים בהם רואים את עניין זה - זה עניין הממון. האדם אינו יודע מאומה, הוא שואל את עצמו "מה כל כך רע שאני רוצה קצת יותר ממון? מה כל כך רע בזה? מה זה כבר?!

ואכן, עצם הממון, אינו בהכרח רע. אלא ששני צדדים למטבע. על פי דברי רבינו ז"ל בתורה כ"ה, מצד אחד יש בממון גוונים עליונים שיכול להזהיר כזוהר הרקיע, שזה הוא דבר נשגב, כמובן. אך לעומת זאת, מהצד השני, הממון יכול להפוך לעבודה זרה ר"ל, שהוא 'חרון אף'.

וכך, למרות שלמטבע יש אותה צורה, בכל זאת: אצל האחד היא מאירה בגוונין עילאין, ולאחד 'נודף' ממנה חרון אף.

אנו צריכים לקחת היטב לתשומת ליבנו כל עניין ועניין שרבינו אומר לנו, ולעבוד אתו את ה' - עד שבדאי נגיע לשלמות בעניין הזה.

בפרט בנושא הממון, עליו סיפר רבינו במעשה מבעל תפילה: "כשאספו את כל אנשי המלך, הראה המלך לגיבור את הדרך שעל ידה מגיעים אל החרב. ויש שם מטבח והמטבח נסתר ונעלם ואינו נראה כלל. והרחק מהמטבח בוער אש, והאש עוברת דרך הצינורות מתחת לאדמה עד שמגיעה למטבח, והמאכלים מתבשלים על ידה. ואם כי האש נמצאת במרחק רב וכלל לא רואים את הלהב, אעפ"כ המאכלים מתבשלים כראוי.

ומאכלים אלו, כך דברי רבינו שם, מי שטועם מהם - ימאס את הממון, הוא ימאס את הכסף.

כך זה אצל כל מי שרק יטעום מהמאכלים הללו! אמר המלך לגיבור: תן להם לטעום מהמאכלים, וממילא הם כבר יזרקו את הכסף!

המאכלים אלו עצות רבינו ז"ל, שרק בכוחם ניתן למאוס בכסף, ולראות עד כמה אנו צריכים לתקן בעניין זה.

האם קשה לעשות תשובה?

לחזור להכיר את הכבוד של ה'. כי כל העולם לא נברא אלא לכבודו, וכל עיקר הפגם של האדם הוא ששכח מהכבוד של ה', וחשב רק על הכבוד של עצמו, וממילא כאשר אדם מתעורר לשוב להכיר את הכבוד של ה', בזה הוא שב בתשובה.

תשובה - להחזיר את הכבוד לה', פירושו של דבר: למלאות אל הלב במחשבות של הערכה מגדולת ה'. כל מחשבה כזו מחזירה את הכבוד לה', כי אף שה' הוא בעל הבית על העולם, אך עדיין הוא לא מלך עד שיש יהודי שמכבדו ומעריכו - הבעיה היא שאדם אינו מאמין בכח המחשבה שלו שהיא זו שממליכה את ה'.

תשובה - עיקר הפגם שיש בכל חטא, יותר מעצם המעשה הרע שנעשה, הוא המציאות שהאדם כיבד את עצמו ואת רצונו, במקום לכבד את ה' ולעשות את רצונו, ועל כן כאשר אדם מתחרט על כך שכיבד את עצמו ומחליט לכבד את ה', בחרטה זו בעצמה השם יתברך מתכבד, שהנה מכירים בו כמלך.

תשובה - - אחד מתנאי התשובה הוא 'ויודו', להתוודות לפני ה' יום על מעשיו גם אם היודו חוזר על עצמו בכל יום מחדש. ובכל פעם שנספר לה' על ריחוקו, בזה הוא מחזיר לה' את המלוכה.

תשובה - אינו רק חרטה על מעשים לא טובים, אלא בעיקר לשוב למקום אשר משם באנו. כי לאדם נדמה שמקומו הטבעי הוא המקום הרחוק בו עומד, ולכן אינו רואה אפשרות לשנות דרכיו, אך כשאדם מתעורר לזכור שהוא בא מאיזה מקום למעלה, אזי הוא מתעורר לשוב לשם.

תשובה - המניעה העיקרית לשוב בתשובה הוא, שאדם אינו מאמין שיש בכוחו לשנות את כל דרכיו, אך טעות זו נובעת מהמחשבה שתשובה פירושו להיות צדיק בבת אחת. תשובה פירושו להתעורר בכלליות לחזור לחפש קרבת אלוקים - אני לדודי ודודי לי, ובתוך הכלל הזה יש לחפש כמה שאפשר בפרטיות לשנות את המעשים, אך העיקר הוא להתעורר בכלליות להכיר מלכות ה'.

תשובה - אחד המניעות לשוב בתשובה הוא, שאדם אינו מאמין שאפשר לתקן מעשה רע שנעשה. אך האמת היא, שכל עיקר מידת הדין המקפידה על העבירה, הוא לא רק על עצם המעשה, אלא בעיקר על כך שגנב את העולם מהשם יתברך. וכיון שכך, באותו רגע שאדם מתחרט על מעשיו ומבין שהעולם שייך לה', ומתעורר לחזור אליו בכלליות, ממילא הוא מתקן את הפגם, שכל עיקרו היה גניבת העולם מה' (ליקו"ה גזילה ה').

תשובה - משמעות המושג תשובה הוא,

נצור לשונך הלכות רכילות

גם שהשומע יודע מה נעשה לו ומי עשהו, אסור לעורר אותו להקפיד על זה כגון אם אדם התארח במקום, אסור לומר לו שלא כבדו אותו כראוי לו, לכן אסור לומר לאדם מה שפלוגי דיבר היה מכוון נגדך, וכן אסור לגלות לקונה ששילם יותר מדי עבור מה שקנה, או שיש בו חסרון, כי זה מעורר ריב בין הקונה למוכר.

אם יש לקונה תועלת מזה שיוכל להחליף את החפץ או להזהר בעתיד שלא ירמו אותו, מותר לגלות לו על פי דיני רכילות לתועלת, וכן אסור לומר למי שיצא מדין תורה שלא דנוהו כדן אפילו אם כוונת המדבר לתועלת כי אינו יודע טענות הבעל דין השני, וגם אם יודעם חייב לדבר עם הבית דין תחילה, כמבואר בחו"מ סי' י"ט ובפתחי תשובה.

שנים ששמעו אדם מדבר לשה"ר, ועבר אחד מהשומעים וסיפר לאדם שעליו דברו, פלוגי דיבר עליך כך וכך לשה"ר אסור לשומע השני לחזור ולספר אותו דבר אפילו לאותו שומע, כי ע"י סיפורו מחזק השנאה של השומע ומוקבל הרכילות יותר.

כְּשִׁישׁ אֶהְבֶּה בֵּין אֶחָד לְחֵבְרוֹ וְנִפְשׁ אֶחָד נִקְשְׁרָה בְּחֵבְרוֹ, עַל יְדֵי זֶה אֲנוּ מִמְשִׁיכִים עַל עֲצָמֵנוּ מִזֶּה מִה' דָּאֵשׁ בֵּית' הָאֲמֵתִי שֶׁהוּא רִבְנֵנוּ ז"ל בְּעֲצָמוֹ:

תמימי דרך - מכתבי רלו"צ בנדר, יח

הליכות

שיחות ומנהגים

תאווות רעות ונסיונות

פְּדִיעַ הַזֶּהִיר רִבְנֵנוּ מֵאֵד לְבָלֵי הַהֲרָגִל עֲצָמֵנוּ לְהַעֲלוֹת עֵשֶׂן הַלֹּלְקֶה הַלְהוֹיִם טֶבֶק, וְאָמַר: "עַם אִיז דָּא קָאָרְגַּ תְּאֵוּת, דְּאֶרְפִּי מֵעַן נֶאֱפֵר אֶ תְּאָהֵה?" - "וְכִי חָסַר תְּאֵוֹת, עַד שֶׁצְּרָכִים עוֹד תְּאָהֵה?"

רִבְנֵנוּ אָמַר: "אֶ מְעַנְטֵשׁ אִז עַר בְּעַט דְּעַם אוֹיְבֵעְרִשְׁטֵן אֶ זֶאָר אֵן עַר לויִבֵּט נִישְׁט פְּרִיעַר, זְאָגְט ה' יִתְבָּרַךְ ס'אִיז דִּיר אַזוֹי שְׁלֵעֲקֵט אִז דוּ הָאָסֵט גְּאָרְנִישְׁט וְוָאָס צו לויִבֵּן מִיִּי? אָבְעַר אֶ מְעַנְטֵשׁ אִז עַר לויִבֵּט דְּעַם אוֹיְבֵעְרִשְׁטֵן פְּרִיעַר, זְאָגְט דְּעַר אוֹיְבֵעְרִשְׁטֵטֵר אֵט דָּאָס הֵייִסֵט גַּט? אִיךְ וְעַל דִּיר אֵיִצֵּט בְּאוֹיְיִן וְוָאָס הֵייִסֵט גַּט?" - "אָדָם כְּשֶׁהוּא מְבַקֵּשׁ מֵה' יִתְבָּרַךְ אֵיזֶה דְּבַר, וְאִינוּ מְקַדֵּים לְהוֹדוֹת, אֹמְרִים הֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ: וְכִי כָּל כֵּן רַע לָךְ שְׂאִין לָךְ כְּלָם מֵה לְהוֹדוֹת לִי? אֵךְ הָאָדָם שֶׁמְקַדֵּם מִתְּוֵה לֵה' יִתְבָּרַךְ, אֹמְרִים הֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ וְכִי זֶה נִקְרָא טוֹב? אֵיז אֶרְאָךְ עֲתָה מֵה נִקְרָא טוֹב?" - שִׁיחַ שְׂרַפִּי קוֹדֵשׁ

מוֹתְרֵנִי תֶּאֱמַר לְעֵינַי שֶׁצְּרָכֵךְ רַק תְּפַלֶּה בְּכַדִּי לְבַטֵּל אֶת הַתְּאֵוּת, וְאִין מוֹעִיל עַל זֶה עֲצוֹת אַחֲרוֹת: "אִז מֵעַן בְּרַעֲכֵט אֶ תְּאָהֵה וְעַנְטֵט צְוִי" - "כְּשִׁשְׁוֹבְרִין תְּאָהֵה, נִהְיֶה מִפְּנֵה שְׂתִימִם". רַצָּה לוֹמַר, שְׂאֵת הַתְּאֵוּת צְרִיךְ לְבַטֵּל לְגַמְרֵי. כִּי אִם רַק שׁוֹבְרִים אוֹתְךָ, יְכוּלִים אַחַר כֵּן לְהַתְּגַבֵּר שׁוֹב וְלְהַפִּילוֹ יוֹתֵר. וְכִדְרָךְ מְשַׁל, כְּשִׁשְׁוֹבְרִין דְּבַר, נִעֲשֶׂה מִפְּנֵי שְׂנֵי חֻלְקִים:

פְּעַם כְּשֶׁדָּבַר רִבְנֵנוּ מְגַדֵּל כַּח הַצֵּר וְהַתְּגַבְּרוֹת הַתְּאֵוּת רְעוֹת בְּחֻמְנָא לְגַלְוָה, אָמַר: "אֶ מְעַנְטֵשׁ קְעוֹן הָאֵלְטֵן אֶ מַת דְּרִיִּי טַעַם, כִּי אִז עַר וְעַט זֶעֱהוֹן דִּי תְּאָהֵה וְעַט עַר אִים וְאוֹרְפֵן אֵיבְעַר דִּי פְּלִיִצְעַס אֵן עַר וְעַט טָאן זֵיִנְס" - "אָדָם יְכוּל לְאַחֵז בִּידוֹ מַת שְׁלִשָּׁה יָמִים, וְאָף עַל פִּי כֵן כְּשִׁדְּאָה אֶת הַתְּאָהֵה, יִזְרֹק אֶת הַמַּת מֵאֲחוֹרָי גַּבּוּ וְנִעֲשֶׂה אֶת שְׁלוֹ":

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה ס"ה - התורה הזמנית, מאמר ג'
ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[א] דע, כי יש שוּדָה, וְשֵׁם גְדֻלָּה אֵילָנוֹת וְעֵשְׂבִים יָפִים וְנָאִים מְאֹד. וְגַדְל יִקְר יִפֵּי הַשְּׂדֵה וְגִדְוִלָיו אִי אֲפָשֶׁר לְסַפֵּר, אֲשֶׁרֵי עֵינֵי רְאֵתָהּ זֹאת. וְאֵילָנוֹת וְעֵשְׂבִים, הֵם בְּחֵינֵת נְשֵׁמוֹת קְדוֹשׁוֹת הַגְּדֻלָּה שֶׁם. וְיֵשׁ בְּמֶה וּבְמָה נְשֵׁמוֹת עֲרֻמוֹת, שְׂהֵם נְעִים וְנָדִים מְחוּץ לְשֵׂדֶה, וּמְמַתְיָנִים וּמְצַפִּים עַל תְּקוּנָה, שְׂיִזְכְּלוּ לְשׁוּב וְלִכְנֵס אֶל מְקוֹמָם. וְגַם אֲפֹלוּ נְשֵׁמָה גְדוּלָה, שְׂבֵה תְלוּיִים בְּמָה נְשֵׁמוֹת, לְפַעְמִים כְּשֶׁהֵיא יִצְאָת לְחוּץ, קִשָּׁה לָהּ לְחֹזֵר לְשֵׁם. וְהֵם כְּלָם מְבַקְשִׁים וּמְצַפִּים עַל בְּעַל הַשְּׂדֵה, שְׂיִזְכְּלוּ לְהַתְעַסֵּק בְּצִדְקָתְקוּנָם. וְיֵשׁ נְשֵׁמָה, שְׂתִקְוָנָה עַל יְדֵי מִיתָה שֶׁל אֶחָד, אוּ עַל יְדֵי מְצוּחָה וְעִבּוּדָה שֶׁל אֶחָד:

וְיִמֵּי שְׂרוּעָה לְחַגְרֵי מְתָנְיָו, לְהַכְנִים עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת הוּא הַבְּעַל הַשְּׂדֵה, צְרִיף לְהִיּוֹת אִישׁ אֲמוּד וְתִקְוָה, וְגִבּוֹר חֵיל, וְחָכֵם, וְצַדִּיק גְּדוֹל מְאֹד. כִּי צְרִיף לְהִיּוֹת אֶדָם גְּדוֹל וּמְפָלֵג בְּמַעֲלָה מְאֹד. וְיֵשׁ אֶחָד, שְׂאִינוּ יָכוֹל לְגַמֵּר הַעֲנָנִים כִּי אִם עִם מִיתָתוֹ. וְאֲפֹלוּ לָזֶה צְרִיף לְהִיּוֹת גְּדוֹל מְאֹד, כִּי יֵשׁ בְּמָה וּבְמָה גְדוּלָה, שְׂאֲפֹלוּ עִם מִיתָתָם לֹא יִוָּעִילוּ. רַק אִם יֵשׁ אֶדָם גְּדוֹל וּמְפָלֵג בְּמַעֲלָה מְאֹד מְאֹד, יָכוֹל לְגַמֵּר מִה שְׂצְרִיף בְּחַיִּים חַיִּיתוֹ. כִּי הִרְבֵּה יְסוּרֵינֵי וְדַבְרִים קְשִׁים עוֹבְרֵינֵי עָלָיו, אֲךָ עַל יְדֵי גְדֻלָּתוֹ וּמַעֲלָתוֹ עוֹבֵר עַל כְּלָם, וְעוֹשֶׂה פְעֻלוֹת הַשְּׂדֵה כְּמוֹ שְׂצְרִיף:

וְכִשְׂוֹאֵבָה לְתַקֵּן הַנְּשֵׁמוֹת וְלְהַכְנִים, אֲזִי טוֹב וְיִפָּה מְאֹד לְהַתְפַּלֵּל, כִּי אֲזִי הַתְּפִלָּה עַל תְּקוּנָה:

וְזֶה הַבְּעַל הַשְּׂדֵה, הוּא מְשַׁגֵּחַ וּמְשַׁתְּדֵל תְּמִיד לְהַשְׁקוֹת הָאֵילָנוֹת וְלְגַדְלָם, וּבִשְׂאֵר תְּקוּנֵי הַשְּׂדֵה. וְלְהַרְחִיק הָאֵילָנוֹת זֶה מִזֶּה הַרְחִיקָה הָרְאוּי, שְׂלֹא יִבְחֹשׁ אֶחָד אֶת חֶבְרוֹ. כִּי לְפַעְמִים צְרִיף לְהַרְאוֹת לְמַקְרָב גְּדוֹל הַרְחִיקָה גְדוּלָה, כִּדֵּי שְׂלֹא יִבְחֹשׁ אֶת חֶבְרוֹ:

עיקר התיקון הוא להיות קבוע בשדה הקדושה

הנה רבינו מגלה ומודיע לנו שנדע שיש שדה ששם גדלים אילנות ועשבים נאים מאוד ואי אפשר לספר את גודל יקר יפי השדה וגידוליו, וממשיך לבאר שהאילנות והעשבים הם בחינת נשמות, ויש כמה וכמה נשמות ערומות שהם נעות ונדות חוץ לשדה וממתנינים ומצפים לתיקון שייכולו לשוב ולכנוס אל מקומם, וגם נשמה גדולה יש פעמים שצריכה סיוע כדי לשוב ולחזור אל מקומה, ואחר כך מבאר שבשביל כל זה צריך בעל השדה גבור חיל ותיקוף מאוד שייכול לעסוק בתיקון השדה כראוי. וכבר נתבאר במאמר הקודם באריכות שמתוך הלשונות שמוזכר רבינו כאן, ומתוך כל המשך המאמר, מובן ומתבאר שעיקר עבודת האדם ותיקונו הוא להיות קבוע בתוך השדה ועיקר הכח לזה הוא ע"י לבושין קדושה שנעשים על ידי התורה והמצוות, ובפרט על ידי התפילה, וההיפקד מזה הוא שהאדם נע ונד וערום בלי לבוש, ונבאר מעט את חילוקי הלשונות של נע ונד שהם שתי לשונות ושתי דרגות בחלק הפגם, ומזה גם מובן סדר התיקון.

נע ונד אצל קין והתיקון של ארץ נוד קדמת עדן

והנה לשון זה של נע ונד נאמר אצל קין שאחר שפגם נאמר לו "נע ונד תהיה בארץ", ואחר כך התעורר ושב בתשובה והתוודה לפני השי"ת, והמשיך בזה תיקון שעל ידו נתבטל בחינת נע ונשאר רק בחינת נד, וגם בזה זכה להמשיך קצת תיקון עד שנאמר בו "וישב בארץ נוד קדמת עדן", והיינו שע"י תשובתו זכה להמשיך בחינת ו' אל ה"נד", עד שנעשה מזה נוד, כן מבאר בתיקוני זוהר (תיקון ע דף קט"ז), והיינו כמו שמבואר

נסיעה אחת ושתי ישועות

ההצליח ה' דרכו? כשראהו הגבאי, קיבל את פניו בכבוד בהוסיפו "הלילה נמכור עבורך את זכות מצוות הכנסת-אורחים". כשהבחין כי לא הבין את דבריו, הסביר לו: "במקומנו נהוג, כשאורח בא לעיר, נמכרת הזכות לארחו לכל המרבה במחיר, כשכל סעודה מסעודות השבת נמכרת בנפרד. לאחר השבת נותנים לאורח את כל הסכום שנאסף".

ר' יעקב נתפעם: "אלו יהודים נפלאים! מקיימים הם מצוות הכנסת-אורחים בהידור שכזה!"

לאחר תפילת ערבית של ליל שבת, נעמד הגבאי ופתח במכירת הכנסת האורחים. החלו עשירי המקום מתחרים ביניהם, כשכל אחד מהם מנסה לזכות במצווה.

לבסוף קנה עשיר אחד את המצווה, והנה, הפלא ופלא, הסכום שנרד מספיק עבור הוצאות נישואי בתו ר' יעקב שאינו יודע את נפשו מרוב התפעלות; דבר אחד מדברי הבעש"ט לא חזר ריקם!

בליל שבת, כאשר סעד בבית מארחו נדיב הלב, הבחין ר' יעקב כי עננת-עצב מרחפת על פניו. אך לא אמר מאומה.

לאחר צאת השבת לא יכול היה להתאפק: "ספר נא לי מה מעיק עליך, אולי אוכל לעזור במשהו?".

נאנח בעל-בית אנוח שוברת-לב: "בן יקר לי שכבר עברו מנישואיו כמה וכמה שנים ולא זכה להיפקד בזרע של קיימא. בימים אלה אמור בני לתת גט לאשתו, וזו סיבת הצער הגדול שבו אני שרוי".

"הקשב נא" השיבו ר' יעקב, "מוכרח אני לספר לך מה הביאני לעירכם", וכאן גולל בפני בעל הבית המשתומם את כל השתלשלות העניינים שהביאתו היום. "שמע לי" יעץ למארחו, "המתן עם עריכת הגט. כשאשוב לעירי אכנס אל הבעש"ט ואספר לו על צרתך. אין לי ספק כי ישועתכם לא תאחר לבוא".

כששב ר' יעקב ממסעו וסיפר לבעש"ט את סיפורו של העשיר, נענה הבעש"ט ואמר: "בשביל שבנו של המארח יזכה להיפקד בבו, מוכרח אני בעצמי לנסוע לשם".

נסע הבעש"ט אל אותה עיר שמעבר לים, פגש בעשיר ובבנו, ולפקודת הזמן זכה העשיר לראות בנים לבנו.

בר אוריין היה ר' יעקב, אולם למרות מגוריו במז'בוז' מעולם לא בא בצל קורתו של הבעל-שם-טוב הקדוש.

כשהגיעה בתו לפרקה, ולרש אין כל, שלא לדבר על נדוניה ראויה לשמה, אמרה לו זוגתו "מכל קצוות הארץ נוהרים יהודים להתברך מפי הבעש"ט, ואילו אתה דר בתים ספורים ממנו, מדוע לא תלך אליו ותבקש את ברכתו?!"

הפעם נפלו הדברים על אוזניים קשובות. לא אחר ר' יעקב וישם פעמיו אל מעונו של הצדיק,

בית מדרשו המשוחזר של הבעש"ט במז'בוז' (באדיבות אחלי צדיקים)

וסיפר לו כי בתו הגיעה לפרקה וכיסיו ריקים מכל וכל. ויען לו איש האלוקים: "עליך לנסוע מעיר לעיר ולשאלו בכל מקום האם שמעו שם אודותי. ביום שבו תגיע אל מקום אשר שם טרם הגיע שמעי, תדע כי ישועתך קרובה לבוא".

ר' יעקב אינו מתמהמה ויוצא מיד לדרך הארוכה; מבין הוא שכדי למצוא עיר שבה לא שמעו על הבעש"ט, עליו להרחיק הרבה ממז'בוז'. אלא שלא תיאר לעצמו עד כמה עליו להרחיק נדוד...

ערים וכפרים נידחים פקד, כאלה שבקושי מתגוררים בהם יהודים, אך בכל מקום נענה על ידי אנשי המקום,

כשאמונת הצדיק יוקדת בעיניהם: "הבעל-שם-טוב הקדוש?! בוודאי שמענו אודותיו! איש אלוקים קדוש הוא!"

ר' יעקב מבין שעליו להפליג אל מעבר לים...

לאחר הפלגה ארוכה הוא מגיע לשוב נידח בארץ בלתי מוכרת. כשנכנס לבית-הכנסת המקומי היה זה בערב שבת. "האם הגיע לכאן שמענו של רבי ישראל בעל-שם-טוב?" שאל את אחד היהודים הראשונים שנקרו בדרכו, הלה השיב בשלילה ור' יעקב משתאה לדעת,

לחידודא
מהי עיקר ההתפארות שיש להשי"ת מעם ישראל?
 תשובה לחידה הקודמת:
 מי מבלה את ימי חייו תמיד בטוב?
 מי שיש לו אמונה!
 ראה במדור 'היום' בעמוד 6 בגיליון זה.
 הזוכה: חיים מאירוביץ, בני ברק
 זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור ספרי רבינו
 ברכת המון ד'

כאן במאמר שעיקר התיקון לבחינת הנע ונד הוא להמשיך את הארת העדן אל הנשמות שבגן, ולכן זכה על ידי תיקונו ותשובתו שהתעורר באתערותא דלתתא, שהיה יכול לשבת בארץ נוד קדמת עדן, היינו שיכל לקבל הארה מהעדן אל מקומו.

נע' הם הייסורים והטלטולים ונד' הוא הסרון הארת הדעת ושכחת התכלית

וכמו כן עניין זה של נע ונד מבואר באריכות בזה"ק (רעיא מהימנא פרשת כי תצא רעה). ושם מבואר בהדיא בהדיא כלפי הנשמות שאולין ערטילאין (היינו שהם ערומות בלא לבושים). והם בחינת נע ונד, ומצפות לתיקון, [ותיקונם הם על ידי רעיא מהימנא שיש לו כח לגאול את ישראל ולהחזירם אל מקומם].

והנה פשוט העניין שהיה אצל קין, שבתחילה נגזר עליו גם גלות וזה נתבטל אחר כך, ומזה מובן בפשיטות שנע היינו גלות וטלטול בפועל, וזה התבטל בזכות תשובתו, אבל עדיין נשאר בבחינת נד, היינו לשון נד ממקומו, שאינו קבוע במקומו האמיתי, ואינו על תיקונו.

ועל פי זה נובל להבין היטב את העניין על פי המשך המאמר וכללותו, שנע היינו הייסורים שיש לאדם שהם מבלבלים אותו מאוד עד שאינו יכול לעסוק בתורה ותפילה בראוי, ונד היינו שאף כשאין לו ייסורים, אבל אין לו את הארת הדעת שנמשכת מעדן, לידע ולהבין שיש שדה דקדושה והוא חלק מהשדה הזאת שאי אפשר לספר עוצם יפי הגידולים ששם, ומחמת קטנות הדעת הזאת שמתגברת עליו עד ששוכח לגמרי מהתכלית, על ידי זה נמשך אחר התאוות והבלבולים ונוטה ע"ז אל הצד, ושוכח מהתכלית, ועל ידי זה מאבד הרבה דיבורים דקדושה שהיה יכול לדבר שעל ידי זה היה זוכה ללבושים דקדושה, ולפעמים אף להיפך, שפונם בהרבה פגמים שמאבדים את הלבושים ועל ידם האדם נופל מהשדה דקדושה, [ועיקר הנפילה הוא זה עצמו ששוכח לגמרי מהשדה דקדושה ונדמה לו שזה לא שייך אליו כי הוא אין לו כבר תיקון].

התיקון מתחיל מעשבים עד שנעשה אילנות

והתיקון הוא על ידי בעל השדה שיש לו כח להמשיך את הארת העדן, ולהאיר לאדם הארה מהתכלית, שע"ז יוכל לחזור אל מקומו, אבל אף על פי כן מוכרח שיהיה בזה אתערותא דלתתא, וזה מה שהזכיר רבינו בזה שני לשונות, עשבים ואילנות, עשבים הוא בחינת קטנות ואילנות הוא בחי' גדלות, כי ההתחלה מוכרחת להיות מאתערותא דלתתא של בחינת עשבים, ועיקר האתערותא דלתתא הוא זה עצמו שאינו מתייאש והוא ממתין ומצפה על תיקון, כפי שהזכיר רבינו לשונות אלו על הנשמות שהם בחוץ, שהם עומדים ומצפים על תיקון, והיינו שזה עצמו האתערותא דלתתא שלהם שע"ז יכולים לקבל אחר כך את הארת הדעת מאור העדן שממשיך אליהם הצדיק, עד שאחר יגדלו וישו פירי ויהיו בבחינת אילנות.

התיקון הוא גם בעולם הזה

כי כל זה הוא הן בעולם הזה והן בעולם הבא [כפי שרואים מלשונות רבינו כאן ובהמשך שבעל השדה עוסק בלהביא את הנשמות אל התפילה, וכן מובן עוד מכללות המאמר, ויתבאר בעז"ה בהמשך]. כי באמת עיקר תיקון הנשמות הוא בעולם הזה, ועל ידי זה הוא התיקון גם בעולם הבא, [ואמנם יש גם בחינה של תיקון בעולם הבא לבד, וכמבואר בשיחות הר"ן אות כג על עניין זה עצמו, שהצדיק יכול להמשיך לבושים לנשמות שהם בעולם הבא וערומות בלי לבושים, אבל שלימות התיקון הוא בעוה"ז כשיש עדיין את כח הבחירה כמובא הרבה בדברי רבינו ובדברי מוהר"ן, וכן מובן כאן במאמר וכנ"ל], וזה ע"י האתערותא דלתתא הנ"ל שעל ידי זוכים לקבל את הארת הדעת של התכלית וחוזרים בכל פעם אל השדה דקדושה.

מחיטול ע"י בעל השדה והגעגוע לרצוא הבא, ואור קיבוץ הצדיק, ושוקע ביסורי הפוליטיקה של המלחמה באוקראינה וכדו', ושוכח את נקודות התכלית ואורו. וכך זה בכל פעם שהאדם מתחיל לשאול למה עובר עליו, ולמה דווקא לו זה קשה, ולמה פעם היה לו יותר טוב, וטוען שהחיים גרועים ומתסכלים, ואז ה'שדה בוכים' שלו מצמיח פירות מלוחים, 'ארץ פרי למלחה', והתיקון זה תשובה ש' נתן מסביב בה' ערבית הלכה ד' שענינה הוא הביטול לתכלית וחזרה לשדה, שזה אומר שיאמין שה' יתברך כולו טוב כולו אחד, ועל אף שפירותיו מלוחים ואינו מצליח לכוון את דעתו ושכלו לדביקות באור התכלית, על כל פנים יסוף לשם ויצפה לבעל השדה, שכרגע זה הפרי שיכול לעשות במקומו ('עושה רצונו של מקום' לפי המקום שנמצא עכשיו אפילו שזה לא פרי מתוק).

לכבוד מערכת עלה לתרופה שלום רב! אנו עומדים בחודש אלול ימי הרחמים והסליחות, הזמן שבו עלינו להתכונן לימי הדין ע"י תשובה ומעשים טובים, ותורה ס"ה זה כלי נפלא שמלמדנו כיצד באמת עלינו לעשות תשובה. מבואר בדברי רביה"ק שתפקידנו בעולם זה להסתכל על התכלית, ולזכות לדביקות ושמחה בהש"ת ע"י הזריחה של אור אחדות ה', ולשם לכוון ולחבר את עיני שכלנו כל ימי חיינו, אך לפעמים האדם מתפתה להסתכל על הצדדים שהם תאוות ובלבולי העולם הזה, ואז נזרק מחוץ לגן עדן ושוקע ביסורי העולם, ומרגיש את המרידות והצער של העולם, ואינו זוכה להרגיש את מתיקות ויופי יוצאי פרחי השדה, וכך רבי נתן מסביר בלקו"ה ה' נטילת ידיים ד', שזה מהות השם 'עבירה' שמעביר את האדם מזכרון האור הזך והבהיר שזכה לקבל

חיזוק ללימוד ליקוטי מוהר"ן [ג]

טעם גן עדן

ללמוד מהצדיק מהות עבודת 'אלול'

- [א] בלימוד ספרי צדיקים צריך תמימות גדולה, כי אף שחידושיהם הם חידושים עמוקים מני ים, בפרט בספרי רביז"ל שיש בהם עמקות גדול מאוד, והיה חפצו מאוד שנעיין בדבריו הקדושים, בכל זאת אל ימנע האדם את עצמו בראותו שאינו מבין עמקות הדברים, כי תמיד יש איזה דבר שיכול להבין על פי פשט, אם רק ינסה להקשיב באמונת צדיקים למה שקרא בספר, ויקח איזה דיבור אחד של הצדיק מה שכן זכה להבין ויתחיל להתבונן בזה חזק, על ידי שיחשוב על הדיבור הזה שוב ושוב, ויעביר את הדיבור במחשבתו עוד ועוד. הן בדרך הילוכו והן בשאר עיסוקיו.
- [ב] ינסה לדבר על כך שיחת חברים, ואל יחפש דווקא לשמוע ולמצוא חידושים חדשים שלא ידע מקודם, אלא ינסה למצוא בדיבור זה, שכל דעת חדש שיכול להפוך לו את כל המח והמחשבה.
- [ג] ויעמוד לפני השם יתברך בתמימות, ויזעק מליבו שיזכה להתחזק על ידי דיבור זה, כי כל דיבור של הצדיק יש בו כח גדול לשבר כל קשיית ליבו, ואם יש לו אמונה בצדיק שאמרו, הרי שיתעורר לזעוק לה' שיזכה לעבוד את ה'

ראש השנה שלי

כעת יש מניעות מאד גדולות לנסוע לציון רביה"ק, ואם בכל השנה מעלת הנסיעה גדולה עד מאד, אבל על ראש השנה משמע בחיי מוהר"ן שצריך שיהיה מסירות נפש ממש, להיות בציון הקדוש בערב ראש השנה ולהיות בקיבוץ בעיר אומן בראש השנה עצמו.

וכן כתב מוהרנ"ת (חיי מוהר"ן תו) אחר שמדבר על מי ששאל את רבינו אם לנסוע לראש השנה, כשהיה כרוך במאמץ גדול מאד ורבינו התחמק מתשובה, 'יכן הוא נוהג לדורות שְׁקִיפְשׁוּ אֶלְיָי לְהַרְבֵּי הַפְּנִיָּה יְגַדְּרֵי שְׁיֵשׁ בּוֹ קְצֵינָי מְסִירַת נַפְשׁוֹ צְרִיף לְהָשִׁיב לְאוֹ, אִף עַל פִּי שְׂפָאָמֶת לְאָמְתוֹ רְצוֹנוֹ שְׁיִמְסֹר נַפְשׁוֹ וְיִשְׁבֵּר כָּל הַפְּנִיָּעוֹת. עַל פֶּן מִי שְׂרָוְצָה לְהִתְקַרֵּב וְלִשְׁבֵּר הַפְּנִיָּעוֹת בְּאָמֶת לְאָמְתוֹ, צְרִיף לְהַרְבֵּי מְאֹד לְשָׂאֵל אוֹתוֹ בְּצִוָּה קְלָלָה, כְּלוֹמֵר שִׁישׁ כִּאֵן הוֹרָאָה מְפּוֹרֶשֶׁת מֵר' נִתָּן שְׂרָצוֹנוֹ שִׁימְסוֹר נַפְשׁוֹ עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְיִשְׁבֵּר אֶת כָּל הַמְּנִיעוֹת.

אך בוודאי כל המלחמות שקורה עכשיו בעולם מהווה אזהרה לחסידי ברסלב שיתעוררו לקרוע שערי שמים, וכמו שרבים מאנשי שלומינו נאספו כבר כמה פעמים בשנה זו בכל מקומות מושבותיהם לזעוק ולהתחנן לפני ה' שיעשה למען כבודו ויפתח לפנינו את שערי הציון הקדוש.

ומצד שני עלינו לעורר בעצמנו את הכיסופים וההשתוקקות לנסוע לרבינו לראש השנה, מעוררים כל אחד מאיתנו מהשמים 'תקשיב מה שמדברים איתך, תפתח את העיניים ואת האוזניים ואת המח והלב'.

עומק הפרשה

להתפאר בנקודות החלשות

וראשית גז צאנה תתן לו

את הפסוק 'מבעד לצמתך שערך כעדר העזים', מפרש רש"י שהוא על אותם שאין כנסת ישראל מתגאה בהם, כמו שיער המכוסה תחת כיסוי הראש - כך יש בישראל כאלו שאין ישראל מתפארים בהם ואינם מבליטים אותם לראוה, וכמו שדרשו חז"ל (שהש"ר ו) 'מה עז זו בזויה, כך ישראל בזוין בשטיים'.

מטבע הדברים כשחתך משבח את כלתו הוא מדבר על מעלותיה ואינו מונה את חסרונותיה, אבל כשהשי"ת משבח את ישראל הוא מונה בין מעלותיהם את אותם שערות עלובות, שאנחנו בושים בהם.

את עומק הענין מבאר מוהרנ"ת גם על הנקודות בהם האדם עצמו חלש יותר, יש תפילות שהוא מתפאר בהם בינו לבין עצמו, כשהוא רוצה להתנחם על כשלון כלשהוא הוא מזכיר לעצמו נקודות אלו, באותו זמן אינו מזכיר לעצמו נקודות שבהם הוא יותר חלש, אדם המאוכזב ממצבו בקדושת האכילה אינו מזכיר לעצמו בזמן הקושי נקודה זו אלא את הנקודות שבהם הוא חזק יותר. וכך גם כלפי השי"ת, השכינה הקדושה עולה בכל יום ובכל שעה לפני ה', ומתפארת בפניו 'ראה באלו מעשים טובים קישט אותי בך

מהו הכבוד האמיתי שצריך לכבד את הילד?

עיקר ההצלחה בחינוך הוא על ידי שאדם מכבד את בנו, עיקר גידול הנפש הוא על ידי כבוד (עיי' ליקו"מ סימן ס"ז). ועל כן יש להשקיע הרבה מאוד בנתינת כבוד לבנו, ורק כך יגדל נפש הילד.

ישנם פעולות חיצוניות המגלים כבוד, כמו, דיבור בנימוס ובנועם, לא בזלזול, שהבן ירגיש מכובד, ובענין זה יש להזהר ולהקפיד מאוד, גם בעת שגוערים בו וכיוצא, לשמור על כבודו, לא לזלזל בעצם מהותו.

אך המושג כבוד הוא בעיקר בלב (כבו"ד גמטריא ל"ב), והיינו הערכה פנימית ועמוקה, עד שמתוך כך ממילא מתנהגים בחיצוניות בהנהגות המגלים את הכבוד. אלא שפעמים להיפך, מתנהגים בפועל בהנהגות מעשיות של כבוד, עד שהמעשה פועל בלב שנוגד הערכה בלב. אך בין כך ובין כך, הכלל הוא שחשוב מאוד מאוד להשקיע בגידול הנפש על ידי כבוד והערכה. וחשוב עוד יותר לעבוד על כך שתהיה הערכה וכבוד מתוך מקום פנימי.

***

שואל כל אב, איך אוכל להעריך ולכבד את בני כאשר בפועל רואה אני את חסרונותיו? אך האמת היא, ששאלה זו טעות ביסודה, כי בעולם השקר, מכבדים אדם אחר לפי המלבושים שלו, וכאשר רואים אדם הלוש לבוש מכובד אזי מכבדים אותו בלי להסתכל בפנימיותו. אך אדם שיותר ערכי ופנימי, אינו מתפעל מלבושים חיצוניים, אלא מסתכל בפנימיותו של האדם ומכבד אותו.

וכמו כן רוב בני אדם נופלים בענין זה שמכבדים את בניהם לפי הלבושים החיצוניים. ישנם כאלו שאצלם חשוב 'עולם המעשה' ורק לפי ערך המעשה הם מייקרים ומחשיבים את בניהם, לפי מה שרואים את ריבוי מעשיהם ופעולותיהם.

ישנם כאלו שמייקרים ומחשיבים את עולם הדיבור, בראותם אדם מדבר יפה וכו', וכך מתחברים הם לבניהם לפי כח הדיבור שיש בהם. וישנם כאלו המחשיבים בעיקר את עולם המחשבה והם מתחברים ומייקרים את בניהם לפי מידת חכמתם וכשרונם וכו'.

ומשום כך יכולים אנו לראות בני אדם שאינם מכבדים את בניהם בפנימיות לבבם, בהיותם מאוכזבים מבניהם.

וזה וזה טעות בידו, כי עיקר הכבוד האמיתי של הנפש הוא בכך שהוא נשמה אלוהית. כל יהודי שיש בעולם הוא חלק מעצמות אלקותו יתברך המתלבש בו, וזהו עיקר הכבוד של האדם. השי"ת צריך כל יהודי באשר הוא.

ויש לו לאדם לעבוד על עצמו מאוד מאוד לכבד ולהעריך את בניו ממקום פנימי ואמיתי, להסתכל בפנימיותם ולהעריך אותם בכך שהם בניו של השי"ת.

***

ימים אלו של חודש אלול מסוגלים מאוד לזכך את ההסתכלות שלנו על הכבוד של ה' המתרבה בעולם על ידי כל אחד מישראל, וממילא יש לנו לזכך את כל כוונותינו בחינוך, ואדרבא, הרגעים הקשים בחינוך הם אלו שדוחקים בנו לכון את עצמו רק לכבוד ה' לראות את הכבוד של ה' המשתף דרך בנינו.

פלוני' וזוה מעוררת אצלו נחת רוח נפלא (כמובא בזוהר ויקרא יג), מטבע הדברים השכינה אינה מתפארת בנקודות חלשות שבישראל, אלא במעשים הטובים שבהם.

אך יש כח שעל ידו יכולה השכינה להתפאר גם במעשים חלשים יותר, גם בנקודות חלשות יותר שבישראל, והוא כח ראשית הגז, כמובא באריז"ל שהשיער והצמר מרמזים על הדינים והמצרים (עיי' ע"ח לה, ב), כשהאדם גוזז את צאנו עליו לקחת את ראשית הגז וליתנו לכהן.

מובא בזוהר שכהן הוא מדת החסד, כלומר איש החסד המכפר את עוונות ישראל, כהני ה' היו עוסקים יומם ולילה להשכיך שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, ולכן גם לדורות יש בהם כח זה, כשמביאים לפניהם את אותם פיסות צמר שהם ראשית הגיזה הם מעלים את הצמר ומקשרים אותו בשרשו שהוא כולו רחמי ה' (כמובא בשער המצוות להאריז"ל בביאור מצוה זו).

כלומר עלינו להביא את אותם מיצרים ונקודות חלשות לפני הצדיקים, הן על ידי שאנו עושים אותם בהתקשרות לצדיקים, והן על ידי שנבקש מהם שיעוררו את רחמי ה' גם על נקודות אלו, וכך עולים שערות דקות אלו להיות כלים לרחמי ה' (ע"פ ליקו"ה ה' השכמת הבוקר א וה' ראשית הגז ד)

◆ אומן ראש השנה תשפ"ג: כולנו ממשיכים לבקוע רגיעים למען קיום ה'קיבוץ' באומן בימי ר"ה הק' כצוות רבינו ז"ל, ובפרט על עניין ההתקבצות שם, המהווה חלק מהותי מעצם הקיבוץ.

◆ בעקבות מצב החרום השורר באוקראינה בימים אלו, הציבור הפוקד את המקום נדרש להקפיד מאוד על כללי הזהות במדינת המלחמה. למענכם, ולמען הבאים אחרים: א. בין השעות 23:00 עד 5:00 קיים עוצר לילי באזור אומן. ב. בשעות החשיכה יש לשמור על האפלה מוחלטת, ולאטום חלונות מוארים באופן מוחלט. ג. חובה לשאת דרכון תמיד. ד. אסורה התקהלות, השמעת כלי שיר, או כל סוג של נפצים, זיקוקים, או רעש המדמה מלחמה. ה. איסור חמור לצלם אנשי ביטחון, כוחות שיטור, מחסומים וכדו', מחשד לריגול. חכמים הזהרו בדבריהם: אין לומר שום ביטוי המזלזל באוקראינה או תומך ברוסיה או בנשיאם, אף לא בדרך צחוק. כל חריגה מהנ"ל יכולה להוביל לתקריות חמורות ואף לגירוש ממושך, ויש בו משום חב לאחרינו.

◆ יְשִׁמַח לָב מִבְּקִי יוֹם: בשורה טובה לבחורי ישיבה גדולה המשתוקקים להרוות צמאונם במימי הנחל נובע' בחיות חדשה ובדעה ברורה: ארגון "התאחדות חסידי ברסלב" מודיע על החבורות השבועיות המתקיימות ברחבי הארץ, בהשתתפות גדולי משפיעי חסידי ברסלב: ירושלים: ליל שישי 22:00, בעד'נ' שבט הלוי רח' אהלי יוסף. בני ברק: ליל רביעי 22:00, בבני"ד רח' ישמח ישראל 2. אלעד: ליל שישי 21:30 בבני"ד מבקשי ה'. לפרטים נוספים: 05562723743. טעמו נראה כי טוב ה'!

יורל ע"י מכוני עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות לנימוני בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המקור: נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

חיזוק השבועי

מחמת שאין האמונה בשלמות, עלידי זה רבים נקשלים בקטנות ועושים את הסבות אמצעים בנים לבין השם יתברך. הינו שמאמינים בשם יתברך אבל מאמינים גם בן האמצעי, ואומרים שצריך לסבות הינו שמאמינים למשל בהספה של הפרנסה שהוא המשא ומתן, ואומרים הספה של המשא ומתן הוא עקר, כאלו חס וחלילה בלא הספה של המשא ומתן אין יכלת ביד השם יתברך לתן להם פרנסה. והספה של הרפואה שהיא סמים עושים מהם עקר כאלו חס וחלילה בלי הסמים אין יכלת ביד השם יתברך לרפא. ואין הדבר כן, פי השם יתברך הוא סבת כל הסבות ועל כל העולות ואין צריך לשום סבה. ועסקנו באלו הסבות, צריך להאמין בשם יתברך לביד ולא לעשות מהסבות עקר: ליקטי עצות אמת ואמונה, ל

יהלום

מי שיניש לו אמונה, הייו חיים. והוא מבנה ימי חיינו בטוב תמיד:

שיחות הר"ן גג

מובן מרביז"ל שעיקר עבודת אלול הוא "למעט בכבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום".

מה המשמעות למעשה במושג "למעט כבוד עצמו"? כל קיום התורה וקבלת עול מלכות שמים תלוי בזה שנחשוב פחות מעצמנו, ונזכור שיש מלך, שצריך לכבדו. אך נזכיר בזה כמה רעיונות מעשיים. א. "למעט" ולחפש פחות כבוד או הערכה ותשומת לב מאחרים, הן במעשים שאנו עושים והן בשעת דיבור עם חברים. ב. לעורר הלב לחשוב שכל הרצון הפנימי שלנו הוא שיגדל כבוד המלך, כי רק לו מוגיע כל כבוד שיש בעולם. ג. לא להקפיד כל כך על שלא כיבד אותנו או לא התייחסו אלינו כמו שהיינו רוצים. ד. להיות נכונים לעשות מצווה או מעשה טוב בלי שאחרים ידעו מזה, ולזכור שהמעשה הזה הוא לכבוד ה', למען יגדל כבודו על ידי שזכרנו ממנו וקיימנו רצונו. ה. "למעט" את הרצון למצוא כבוד וסיפוק מעצמנו,

ולקבל באהבה את הבזיונות שיש לנו מעצמנו. ולא ליפול לחלישות הדעת כאשר אנו מאוכזבים, אלא לזכור שכל תפקידנו הוא רק לכבד את המלך, ומה איכפת לי איך אני נראה, ומהם כשרונותי וכו'. ו. כל העצבות נובע מהחיפוש שמחפשים את ההצלחה של כבוד עצמנו, ואנו רוצים שיהיה בדיק כמו שאנו חושבים שמוגיע לנו. לכן הוא עבודה גדולה לשימור על כך שלא עשני גוי, ונקודות הפשוטות של היהדות שיש לכולם. כי בזה מכניעים את הכבוד העצמי שרוצה להחיות את עצמו רק בהצלחות גדולות, ולא יכול להבין איך שייך לשמוח בזכייה הגדולה שיש לנו לשים את כתר המלכות על ראש המלך, על ידי כל מצוה ודיבור דקדושה. אין זה אומר לא לשמוח בהצלחות. אדרבא כאשר יש כן ב"ה איזה הצלחה, לא לייחס זאת לעצמנו, אלא לתת את הכבוד למלך, להבין שהוא עשה את כל ההצלחה, ולהודות לו על כך.

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מ"צ בעיר בית שמש יצ"ו

תפילת הדרך

סיב דניצין

נסיעה הנמשכת כל היום

א. נסיעה הנמשכת במשך היום, אומרים תפלת הדרך רק פעם אחת ביום (שו"ע ה). ואין חילוק בין אם אמרו תפלת הדרך בסתמא, ובין התכוונו בפירוש לנסוע כל היום (אהלך באמיתך כב).

ודין זה אמור גם התחילו לנסוע ברכב וממשיכים במטוס (משנ"ב דרשו 22, מכמה פוסקים).

ב. לענין זה, הלילה נמשך אחר היום, כלומר שהיוצא ביום והמשיך נסיעתו בלילה - אין צריך לברך עוד הפעם עד זמן 'עלות השחר' (שלחן שלמה, קי ב. שבת הלוי, ח קסז. וכו' במשנ"ב כו. ומש"כ 'עלוה"ש', הוא מתפלת הדרך דבלציני ג, וכמו בכל התורה שאו הוא יום אחר. אמנם ראה בביה"ל שכתב עד 'שהא"י היום'). אבל מי שישן בלילה, ראה להלן מש"כ בנסיעה הנמשכת יותר מיום אחד.

ג. מי שנח באמצע הדרך אפילו כמה שעות, וכן אם מתעכב על איזה ענין שצריך לסדר שם - אזי אם היה דעתו לנוח ולהמשיך, אין צריך לברך עוד הפעם (שו"ע ומשנ"ב כה). וכן נהג ששב באמצע היום לביתו מנסיעה - אינו צריך לברך עוד הפעם (משנ"ב דרשו שם מהגר"ש א").

ד. אבל מי שהיה דעתו ללון בעיר ואחר כך התחרט ויצא ממנה לנסוע או ללכת הלאה או לשוב לביתו - צריך לברך עוד הפעם, כיון שנחשב כ'היסח הדעת' (שו"ע ה ומשנ"ב כו). ובנסיעה מאורגנת, נראה שהדבר תלוי בדעתו של המארגן (ראה בה"ח

מח). ה. יש עוד הרבה אופנים לגבי מי שמשנה את תוכנית נסיעתו, ונתבארו היטב בספר 'אהלך באמיתך' פ"ט סעיפים כט-לז. ומי שמסתפק בדינים אלו ולא בירר את הדין אם חייב לומר תפלת הדרך עוד הפעם או לא - יש לו לומר את תפלת הדרך בלי הזכרת השם בסיומה. או אם עתיד להתפלל בסמוך לזה תפלת שמונה עשרה אפילו בעודנו בעיר, יאמרנה בברכת שומע תפלה לפני 'כי אתה שומע', בלי סיום ברוך וכו'.

נסיעה הנמשכת יותר מיום אחד או כמה ימים

נסיעה הנמשכת יותר מיום אחד - מחויבים לאומרה בכל יום ויום כל זמן שנמצאים בדרך (משנ"ב כד). אך יש חילוק מה עושים בלילה, וכדלהלן: א. אם ישינים בלילה במקום יישוב באיזה בית או במלון: אם יוצאים מזמן עלות השחר והלאה, צריך לברך כשמתכוונים לצאת אפילו כשנמצאים עדיין בעיר (משנ"ב כו, כט. כיון שהלינה בלילה במקום יישוב עושה הפסק לתפלת הדרך שאמר. וכיון שנחשב 'החזיק בדרך כבר' יכול לאומרה אפילו בעיר). וכן צריך לעשות כל יום שלן וממשיך לנסוע. וי"א (פסקי סידור הרב) שאז צריך לומר 'ברוך אתה שומע תפלה' בלי הזכרת השם.

ב. אבל אם יוצאים מהמקום שהיו שם בלילה שם 'קודם אור היום' - אזי כשמתכוונים לצאת יש לומר תפלת הדרך בלי הסיום ברוך וכו', בעז"ה לנסיעה לרביז"ל!